

Bolo to v jeden podvečer, keď som sa vracal z jedného biblického stretnutia v centre Moskvy späť domov do nášho Misijného domu na juhovýchodnom okraji Moskvy. Z metra asi 15 minút od nášho domu som v ten večer vychádzal asi okolo pol jedenástej či jedenástej v noci, keďže cestovanie z centra Moskvy trvá hodinu, ak ide všetko ako po masle hlavne v podzemnom metre, až do dvoch-štyroch hodín z iných častí Moskvy, ak sa na ceste domov vyskytnú viaceré problémy ako zápchy a podobne. V ten večer som však na schodoch z hĺbok podzemia metra naďabil na podivnú žobráčku.

Musel som zložiť z uší slúchadlá, cez ktoré som počúval peknú kresťanskú hudbu (tie dlhé hodiny v metre je dobré naplniť niečím pozitívnym a krásnym). Táto podivná žobráčka, ktorá chcela podľa toho ako som vyrozumel z jej slov ako inak iba peniaze, bolo mladé možno 16-ročné dievča s čiernymi natopírovanými vlasmi, čiernymi domalovanými očami, čiernymi perami, čiernym oblečením s čiernymi nalakovanými nechtami. Klasický emo-štýl. Jej prvá otázka bola: "Nemáš 10 rubľov?" U nás okolo 7 korún. Keď som sa na ňu pozrel, povedal som si v duchu: "Čo tu takéto mladé dievča, ktoré ani nevyzerá na žobráčku, teraz tak neskoro o takomto čase robí? To nie je klasická žobráčka!" A tak som sa jej spýtal: "Čo konkrétne potrebuješ?" Len prevrátila oči štýlom: "Booože, čo toľko zdržuješ priblblými otázkami, ak máš daj, ak nemáš bež!" Nič také nepovedala len znervóznela. A tak som sa jej druhý krát spýtal: "Ak mi povieš, na čo to skutočne potrebuješ, pomôžem ti." Nastalo chvíľu rozpačité ticho, v ktorom dievčina prešľapovala z jednej nohy na druhú a rozhodovala sa, či mi to povie, či nie. O chvíľu som tichučko začul jej slová: "Na chľast!" To som nechcel veriť vlastným ušiam. Chcelo sa mi na ňu skričať: "Ty, tyyyy... Keby si aspoň na chlieb pýtala, alebo na polievku na zohriatie! Naničhodnica jedna! Na chľast? Na alkohol budeš pýtať peniaze od poriadnych ľudí? Prac sa mi z očí, nech ťa už nevidím!" A tak by som zadosťučinil spravodlivému hnevu a pri teatrálnom odchode by som ešte na ňu zabrechal: "Spamätaj sa dievča moje!" Ale niekde vnútri som počul hlas: "Hmmm, zaujímavé riešenie... A takto by si odišiel domov a potom sa postavil pred mňa v kostole a spieval: "Aaach, ako ťa ľúbim, Ježíš, oooj, ako ťa len ľúúúbim, a aj bratov a sestryyy...joooj..." Fuj, to si myslíš, že takto budeš potom môcť predstúpiť pred mňa? No... no

Moskva 2 - Matka - Si nenahraditeľná! alebo Žobráčka lásky

Napísal Balek Robert
Piatok, 24 Jún 2011 08:38

ved' skús, povedz jej niečo iné... Ved' koniec koncov si jej to sľúbil. Ak povie, pomôžeš. Povedala..." A vtedy som si spomenul na jedného priateľa, ktorý opisoval jednu skúsenosť s iným žobrákom. Ten mu povedal pravdu, že na chľast, tak mu odpovedal: "Pretože si mi povedal pravdu a neklamal si ako všetci ostatní, ja ti tie peniaze dám." A tak som to skúsil aj ja a z mojich rozhorčených úst sa napriek všetkému vydralo: "Keď si povedala pravdu, ja ti tie peniaze dám." A začal som vyberať z peňaženky 10 rubľov.

Akonáhle ale videla, že tam mám viac ako 10 rubľov, nasledovala jej nesmelá, ale zároveň drzá otázka: "Aaaaa... a viacej... by ste mi nemohli dať?" Uuuuf, ledva som sa zdržal a precedil cez zuby: "Pýtala si 10 rubľov? Budeš mať 10. Viac ti na piatiku naozaj nedám..." "Ok" odpovedala a pokývla plecami... Ako som jej však dával tých 10 rubľov, odpovedal som v duchu Pánovi: "No, čo, Pane? Už teraz budeš spokojný? Možem si už spokojne sadnúť do kostola, prípadne kázať iným o tvojej lááááske a tak? Ja viem, že to bolo zvláštne, darovať mladému dievčaťu o jedenástej v noci peniaze na alkohol a potom sa cítiť fajn, že aký som ja len dobrý kresťan katolíík. Juj! Keby sa to tak dozvedeli tetušky v kostole, tak by ma poriadne vyobšívajú rečami, čo som to za kňaza, takto dávať mladým na pijatiku... Aaaaj... Ale ved' koniec koncov, ty si to odo mňa chcel, Bože..."

Ale počul som iné ako som očakával. Ozvalo sa vo mne, čo som nechcel: "Nie, nie, nie... Nestačí! Spýtaj sa jej niečo..." A moja otázka Pánovi: "A čo také sa mám spýtať?" A Pánov hlas na to: "Neviem, ale spýtaj sa!" Tak to bol teda gól - Pán odo mňa niečo chcel, ale neprezradil, čo presne, nechal to na mňa. Nuž a tak sa aj stalo, čo sa malo stať. Prvé totiž, čo mi prišlo na rozum ako otázka a, verte mi, musel som zareagovať rýchlo, preto sa vám to bude zdať šialené, ale proste to zo mňa v rýchlosti vypadlo: "Aaaa... Piť... piť budeš sama?" - skoro som sa prepadol od hanby. Čakal som všelijaké inteligentné otázky, ale takúto som naozaj nečakal. Nuž ale keď ma Duch Svätý nechal tak a nepovedal, čo sa mám spýtať? Nič iné ma v tej rýchlosti nenapadlo. Po mojom vlastnom miernom šoku ma dievčina vyviedla aj zo šoku aj z omylu: "Kdeže..." - povedala, "Piť budem spolu s kamarátmi. Dohodli sme sa, že sa rozídeme, každý nažobre, čo sa dá a potom to všetko dáme do kopy a urobíme si mejdan - žúr..." Tak a dostal som po hlave... Ani toto som nečakal. A tak sme sa nejako dali do rozhovoru a začali kráčať smerom k nášmu kostolu, kde aj ona, ako mi prezradila neďaleko býva.

Ako sme vyšli z metra, zrazu sa schytila a utekala smerom k potravinám, ktoré boli otvorené 24 hodín denne. A zavolala na mňa: "Nepôjdete so mnou? Prosím!" Ozvali sa vo mne protesty: "Pane Bože, čo to odo mňa ešte chceš? To mám ešte aj alkohol kupovať spolu s ňou? Nestačilo, že som jej tie peniaze naň dal? Najradšej by som zdúchol. To je hanba!" A Duch Svätý len tak poznamenal: "Nikdy nevieš, čo sa stane. Čo ak bude nejaká možnosť, cestou sa viac porozprávať a možno sa udeje niečo veľké... Len pekne choď, ja som s Tebou a ja sa o všetko postarám..." S takou veľkou nevôľou som teda šiel za ňou. Z diaľky som videl regál s alkoholom ako milá dievčina k nemu mierila. Radšej som sa tam ani nepozeral, nechcel som sa

Moskva 2 - Matka - Si nenahraditeľná! alebo Žobráčka lásky

Napísal Balek Robert
Piatok, 24 Jún 2011 08:38

vidieť ako jej pomáham vyberať ešte aj alkohol... to nie. No stalo sa, čo som nečakal. Ona zrazu zmenila smer a odbočila niekde úplne inde. No nekričal som za ňou: "Hej, ty, kam to ideš, veď alkohol je tamto!" Nie som hlúpy, naopak - ma to potešilo. A tak milá dievčinka zamierila k energetickým nápojom, vybrala jeden, otočila sa ku mne a prehlásila: "Pri pokladni to zaplatíte namiesto mňa, prosíííím! Ja ešte nemám 18 rokov, mne to nedajú. Nebojte, peniaze vám dám!" Tak to ma znova položilo: "Pane Bože môj, to čo odo mňa ešte chceš? Aby som ešte aj klamal pri pokladni?" - povedal som si v duchu a všelijako som sa začal okúňať. Ona hneď pochopila a tak bez slov sa schytila a odišla ku pokladni. Asi jej tie čierne vlasy a čierne oči pridali na vekú, lebo pani predavačka nemala žiadne pochybnosti a predala jej ten nápoj.

Ona sa ale ešte rýchlo schytila a utekala späť do obchodu: "Ešte čípsy som zabudla..." a dodala volajúc na mňa: "A keď mi bude chýbať, doplatíte?" Tak to bol zlatý kliniec programu... Do čoho ma to ten Duch Svätý namočil? A tak som už rezignoval a zavolať: "Keď je to na jedlo, doplatím. Čo už s tebou!" A tak som jej dal ešte pár rubľov a ona vytiahla z vrečka na nohaviciach guču drobnáčkov. Prekvapilo ma to, lebo toho bolo naozaj veľa. A tak som poznamenal nahlas: "Dobrá! To si všetko vyžobrala?" A ona na to: s hrdosťou: "Jasné! Za 5 minút!" Až ma tak hrklo. Tak to je sila! Vidíte, ak nebudete mať peniaze, prídte do Moskvy a v metre každý deň nažobrete milióny... :)

Pred predavačkou ostalo pár drobných. Dievčinka s kráľovským manévrom posunula drobnáky k predavačke so slovami: "To si nechajte!" Tak to som sa už smial. Nažobre, nažobre a potom zahrá veľkú kráľovnú, že: "To si nechajte ako sprepitné!" No proste zábava...

A tak sme vyšli von a šli smerom k nášmu kostolu, kde neďaleko bývala aj ona. A ja som sa len tak spýtal: "Počuj, ani neviem, ako sa voláš..." A ona na to: "Kristínka!" A Duch Svätý len tak poznamenal v mojej duši: "Hmmm? Ja som ti hovoril, že sa niečo udeje. Nie nadarmo má meno po Kristovi..." Tak som sa jej spýtal ďalej: "Počuj, a rodičia sa o teba neboja? Veď už je pomaly pol dvanástej v noci a tu v Moskve na uliciach tak neskoro je veľmi nebezpečne!" A ona na s takým tvrdáckym ale smutným tónom v hlase poznamenala: "Aaaa... Keď som mala asi tri roky, matka nás bez slova, len tak zrazu opustila, ani sa nerozlúčila a zmizla. Odvtedy som o nej ani nepočula, ani ona sa nikdy viac neozvala, ani telefónom, ani listom... nijak..." Až ma tak zamrazilo... veď na otcov, ktorí utiekli z rodín, to som si už zvykol, ale na matku? Predstavte si, že vás mama nikdy neobjala, nikdy vám nepovedala ani raz slovo: "Mám ťa rada, dcérka" Nikdy... Veď to musí byť hrozné! A tak som jej povedal: "Kristínka, to musí byť strašné! Ako to zvládaš?" A ona na to silácky mávla rukou a povedala: "Aaaa... zvykla som si!" Ale v jej hlase bolo počuť smútok a aj bolesť. Nikto si na to nezvykne, priatelia moji, nikto nie je schopný zvyknúť si na prázdno, chlad tam, kde malo byť teplo a svetlo mamy, jej tváre, úsmevu, objatia a milovaných slov, aké je schopná iba matka...

Moskva 2 - Matka - Si nenahraditeľná! alebo Žobráčka lásky

Napísal Balek Robert

Piatok, 24 Jún 2011 08:38

A tak som sa jej spýtal s nádejou: "Tak aspoň otec... S otcom je to ako?" A dúfal som, že povie, že je veeeľmi poriadny, milujúci a tak... Ale počul som len: "Otec? Ten odišiel asi pred dvoma rokmi... Už to s nami nemohol vydržať... Viete puberta a taaaak... Býva niekde tu v Moskve..." "Ako ale potom žijete? Z čoho?" - spýtal som sa mierne zdesene. A ona: "Brat zarába a jedna teta prišla ku nám bývať a ona trochu platí ako nájomné. Ale ja sa v podstate prídem domov iba vyspať a najesť. Celý život som od malička stále stále stále iba na ulici..." A tak som sa ticho spýtal: "A priateľov, máš veľa?" "Kdeže! Pár... A s nimi idem teraz oslavovať!" - povedala s veľkou radosťou... Ostal som trochu zmätený a chvíľu ticho... Ako sa dá takto žiť? Bez svetla lásky od mamy, bez svetla lásky od otca... Tma, absolútna tma okolo... Najčistejšia láska pod slnkom, ktorú je schopná darovať každému ľudskému stvoreniu len matka, je obrovským svetlom v tme zla, hnevu, odsudzovania, nenávisťi okolo každého z nás. Ak toto nádherné svetlo lásky matky nezasvieti do srdca človeka, iné svetlá nedokážu tak dobre presvietiť tmu a duša sa ponorí do beznádeje a často do nezmyselnosti života. Mnohí sa ponoria do závislotí na alkohole, drogách, aby tak zahlušili túto túžbu po láske, ktorá sa tak ťažko napĺňa, ak chýbala matka. Ak takáto duša nájde svetlo lásky v Bohu, je zachránená. No žiť v takej tme a chlade je veľmi ťažké... Duša to dlho nevydrží... Ak môžete, sviette do tmy takýchto ľudí, koľko sa len dá, svojim naozajstným záujmom o nich, svojimi slovami lásky, pochvalou a povzbudením, svojimi prejavmi lásky. Pomáhajte ale aj uboleným, utrápeným matkám, ktoré nestíhajú lebo robia od rána do večera a potom už nemajú síl naozaj milovať svoje deti tak, ako to potrebujú. Väčšinou sú už tak vyčerpané, tak uponáhľané, tak vzdialené a odcudzené od svojich detí, že hoci tie deti fyzicky matku majú, no necítia od nej ani kus lásky, naopak - neustály hnev, kritiku, odsudzovanie, ponižovanie... A matka si myslí, že takto svoje deti prinúti sa polepšiť a byť dobré... Nie, drahá matka, nedovoľ ukradnúť ti to najvznešenejšie povolanie a poslanie, ktoré máš - odovzdať svojim deťom základ, na ktorom budú stáť celý život, vďaka ktorému budú schopné milovať aj oni, schopné tvoriť krásne milujúce vzťahy s ďalšími ľuďmi v ich živote - a týmto základom je tvoja najčistejšia láska pod slnkom. Si nenahraditeľná, drahá matka, pamätaj na to.

A tak sme šli ďalej. Ona postupne viac a viac mäkla a už sa nesprávala tak tvrdácky ako na začiatku. Pamätajte, že väčšina tvrdých ľudí, ktorí sa správajú veľmi hrubo a silácky, iba skrývajú za touto maskou svoje ustráchané a zraniteľné srdce, ktoré piští po láske, túži po niekom, kto by ho mal naozaj rád a keďže sa už presvedčil toľko krát, že ľudia vedia túto túžbu po láske iba pošliapať a zneužiť, radšej sa uzavru a "brešú" na každého okolo... Nebojte sa ohrievať takéto srdcia svojím naozajstným záujmom, svojou skutočnou láskou a uvidíte, že raz sa to podarí - Pán preborí ten tvrdý a hrubý pancier a ukáže sa vám pod ním nádherné a bijúce srdce túžiace po láske. Boh ho cez vás vtedy svojou nekonečnou láskou naplní...

Ešte si vypýtala od jedného telefonujúceho cigaretu a namiesto jednej si zobrala tri - ved' aj pre kamarátov, nie? Tam v Rusku totiž ktokoľvek popýta o cigaretu na ulici niekoho, ktokoľvek mu ju dá, ak má samozrejme. Je to také nepísané pravidlo... U nás to je iné, my odpovieme: "Šak si kúp, keď nemáš!" Snažil som sa jej niečo povedať o škodlivosti fajčenia, ale nemalo to nejaký účinok... Nuž každý si vyberá spôsob, akým zomrie - podľa toho, ako žije...

A tak sme prišli až na koniec našej cesty - blízko ku vchodu do jej bytovky a neďaleko nášho kostola, kde som býval ja. A tak sme sa rozlúčili a ja som jej ukázal náš kostol a povedal: "Keď budeš niekedy mať čas a chuť, príď, popýtaj si pátra Róberta a môžeme znova chvíľu povyprávať. Budem rád." Ona sa prvý krát naozaj zoširoka usmiala, podala mi ruky a povedala: "Ok, veľmi rada!" Žehnal som jej v duši, keď odchádzala a keď som sa otočil ku nášmu kostolu, premkla ma radosť a zároveň obdiv nad Pánom, ktorý mi znova ukázal, že nie je všetko byť navonok "čistý" - ako farizeji - nestretávať sa s takými naoko "hriešnikmi", nerozprávať sa s nimi, len im kde-tu hodiť nejakú tú almužnu a to je všetko. Ukázal mi, že aj On chodil s hriešnikmi a mýtnikmi, jedával s nimi a často sa s nimi rozprával. Že to o nich povedal s láskou: "Oni vás predchádzajú do Božieho kráľovstva..." Naznačil mi, že nestačí byť iba čistým katolíkom, ktorý iba chodí do kostola, spieva: "Aaaalelujaaa. O, Bože ako ťa len ľúbim!" ale nič viac nerobí. Že On sa túži cez nás prihovárať k týmto ľuďom, ktorí sú všetkými odsúdení, opovrhovaní, aby ich cez nás mohol opäť priviesť k sebe a premeniť ich opäť na svoje milované deti...

Mohol som Kristínku odsúdiť hneď na schodoch z metra, ani jej nedať pár rubľov, mohol som jej dať tých 10 rubľov a utiecť ale ak by som sa potom nespýtal a nezačal rozhovor, Pán by nemohol do jej tmy zasvietiť svojím svetlom nádeje a nemohol by ju možno zachrániť... Aj keď som sa necítil skvelo, urobil som, čo odo mňa Duch Svätý chcel a mohol sa stať, verím, zázrak v duši Kristínky. Ako to bude pokračovať ďalej, neviem. Po pár dňoch som odišiel z Moskvy späť na Slovensko kvôli vízam. Či sa tam niekde Kristínka objaví, keď sa vrátim, neviem... Je to v Jeho rukách.... Prosím, pomodlite sa za ňu aj vy, ak môžete... Nech nájde skutočnú milujúcu matku v tej Nebeskej, nech nájde svojho milovaného Otca v Otcovi Nebeskom ... Ja mu verím, On si to už nejako zariadi...

Ďalšie príbehy z Moskvy a Irkutsku nájdeš tu:

[Moskva 1 - Otcovia! Ste nenahraditeľní!](#)

[Irkutsk 17 - Tábory na brehu Bajkalu](#)